

Arrest

nr. 286 054 van 13 maart 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 augustus 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VALCKE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor verzoekster en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 december 2020 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 7 februari 2022 verklaarde de gemachtigde van de staatsecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag onontvankelijk. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest nr. 275 184 van 12 juli 2022 vernietigde de Raad de beslissing van 7 februari 2022.

Op 22 augustus 2022 nam de gemachtigde een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 22 december 2020 onontvankelijk werd verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 286 053 van 13 maart 2023 verwierp de Raad dit beroep.

Op 22 augustus 2022 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Mevrouw,
Naam, voornaam: B., F. A.
geboortedatum: [...]1984
geboorteplaats: O.
nationaliteit: Algerije*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 7, 74/13 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest betreffende de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij licht het middel toe als volgt:

“6.1.1.

De voorliggende beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing is uiterst summier en allerminst afdoende en draagkrachtig gemotiveerd:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort”

(zie stuk 1)

De bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing tot verwijdering.

Dit volgt uit de definitie van artikel 1, 6° Vreemdelingenwet :

"6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;"

6.1.2.

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 Vreemdelingenwet.

Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. "

6.1.3.

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13 wordt zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag..."

6.1.4.

Verweerster is bij het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten eveneens gehouden door het art. 62 Vw. en de motiveringsverplichting eveneens volgende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Dat de verweerster dit allerm minst heeft gedaan. Ze heeft een pure 'copy-paste' gedaan van de reeds vernietigde Bijlage 13 en deze opnieuw overgemaakt aan de verzoekster.

Geen enkel onderzoek, noch een degelijke motivering werd gevoegd bij de bestreden beslissing.

Dat om deze reden ook in huidig verzoekschrift de voornaamste motivering zoals in vorig beroep tegen de Bijlage 13 uiteengezet, opnieuw zal worden aangestipt.

6.1.5.

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij ELKE verwijderingsmaatregel:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

(Zie het art. 74/13 Vw.)

De bestreden beslissing van de verweerster valt niet te verzoenen met deze wetsbepaling.

De verzoekster wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Raad dewelke beaamt dat verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek MOET doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RvV 130 247, 26 september 2014).

Dat in hetgeen werd opgenomen in de bestreden beslissing, geen gewag wordt gemaakt van enig individueel onderzoek.

Dat de verwerende partij nochtans op de hoogte is van het gezins- en familieleven, gezien de vorige beslissing en procedure bij uw zetel, waarbij ze nochtans op de vingers werd getikt omdat ze geen/te weinig rekening had gehouden met het gezinsleven van de verzoekster.

Toch moet opnieuw worden vastgesteld dat de verwerende partij in die 3 maand na de beslissing van de RVV geen nieuw en grondig individueel onderzoek had kunnen doen.

6.1.6.

De verweerster hield in het bestreden bevel op geen enkele wijze rekening met het familieleven van de verzoekster.

Het respect voor het familieleven en het gezinsleven staat niet alleen ingeschreven in het hoger aangehaald artikel 74/13 Vw maar ook in het artikel 8 EVRM dat rechtstreekse werking heeft :

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Naast het artikel 8 E.V.R.M., wordt het gezinsleven ook gewaarborgd in artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 eveneens het volgende:

"De eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

De beslissing schendt manifest de grondrechten!

Dat de verzoekster een hecht en diepgaand familieleven kent in België : dat ze samenwoont met haar moeder en minderjarige broertje die tevens de Belgische nationaliteit hebben.

Dat de verzoekster een groot deel van de opvoeding van haar minderjarig broertje op zich neemt. Haar moeder steunt niet alleen op psychologisch vlak op de verzoekster, ze steunt ook op haar voor alle alledaagse opdrachten.

Dat ze dus duidelijk afhankelijk is van haar dochter.

Dat de moeder van de verzoekster een arbeidsongeval tegenkwam. Hierdoor heeft de vrouw een aanslepende medische problematiek aan haar arm en knie. Ze is dus niet goed te been en kan zeer moeilijk huishoudelijke taken op zich nemen.

Dat ze invalide en onzelfredzaam is.

Dat de moeder van de verzoekster een grote hinder ondervindt in het voorzien van dagdagelijks activiteiten en onderhoud. Hierdoor krijgt ze ook psychologische problemen : ze kan niet langer voorzien in het onderhoud van haar gezin door te werken. In plaats daarvan ontvangt de vrouw een vervangend inkomen.

Dat de verzoekster dus een belangrijke spilfiguur vormt in het leven van haar moeder.

Dat ook de RVV vaststelde dat de verzoekster en haar moeder een hechte familieband hebben, zeker omdat de moeder arbeidsongeschikt is. dat hun relatie sinds ze samen wonen steeds hechter geworden is en dus niet kan worden verwezen naar de periode waarin ze van elkaar gescheiden waren. Op heden kunnen ze niet leven zonder elkaar. Ze hebben elkaar letterlijk en figuurlijk nodig.

Dit is ze ook ten aanzien van haar minderjarige broertje. Zij vangt de jongen op in de opvoeding waar mevrouw H. niet langer kan inspringen.

Dat het jongetje haar als het ware als zijn tweede moeder beschouwt.

Dat ze ook voor hem een onmisbare schakel is binnen het gezin.

Dat deze informatie aan de verweerster bekend was en duidelijk op de hoogte was van de familiale situatie van de verzoekster.

Dat ze hier toch geen woord over repte in de bestreden beslissing.

Nergens in de bestreden beslissing kan gelezen worden hoe deze bestreden beslissing rekening houdt met deze gezinssituatie waar de verweerster in ieder geval kennis van heeft!

Dat de verweerster kennis heeft van de gezinssituatie door het dossier én door de voorgaande procedure bij de RVV.

Dat de verweerster zich snel heeft afgemaakt met een kopietje van de vorige beslissing, ondanks de opmerkingen van uw Zetel. De bestreden beslissing faalt aldus."

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 7, 74/13, 74/14, 1 § 1, 11° iuncto de artikelen 1, § 2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM en het respect voor het privé- en familieleven, van de artikelen 7, 33 en 41 van het Handvest en van het hoorrecht.

Ze licht het tweede middel toe als volgt:

"De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekster mede te delen dat zij het grondgebied dient te verlaten.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat zij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710) .

Dat de motieven deugdelijk moeten zijn.

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing, moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel beoogt dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

7.2.2.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

In de bestreden beslissing wordt enkel gemotiveerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen omdat de verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort zoals vooropgesteld door het artikel 7, eerste lid 1° Vw.

Dat dit onmogelijk als een zorgvuldige motivering beschouwd kan worden, gelet op de uiteenzetting hieronder.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet met alle feitelijkeheden in het dossier rekening gehouden.

- 7.2.2.1.

Afwezigheid individuele beoordeling en miskenning van het hoorrecht

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 'recht op behoorlijk bestuur' stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden."*

De miskenning van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

- 1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;*
- 2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden;*

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu de verzoekster niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de beslissingen van uitwijzing.

Dat de verzoekster ondanks de opmerkingen van uw Zetel ten aanzien van de verwerende partij geen enkele uitnodiging heeft mogen ontvangen van de verweerder om gehoord te worden.

Plots ontving ze een bericht van de Stad Gent dat ze zich moest melden. Het was echter niet om haar kant van het verhaal te horen, in tegendeel, het was om de verzoekster huidige bestreden beslissing af te geven. Dat dit niet kan worden geaccepteerd.

Het getuigt van onzorgvuldig en onredelijke manier van werken in hoofde van de verwerende partij.

Indien de verzoekster wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Dat de verzoekster om deze reden volgende uiteenzetting nogmaals aan de verwerende partij overmaakt :

*Verzoekster had dan immers kunnen duiden dat er sprake is van een verregaande integratie.
Dat verzoekster samenwoont met haar Belgische kerngezin die tevens bloedverwanten zijn.*

Verzoekster is dus noch bij de beoordeling van de regularisatie-aanvraag noch in het kader van de voorbereiding van de beslissing van uitwijzing gehoord geworden.

*De verzoekster verblijft reeds langer dan 5 jaren onafgebroken in België. Ze bouwde haar leven hier op nadat ze zich herenigde met haar bloedeigen moeder.
Dat haar moeder ondertussen lichamelijk en psychologisch heel wat verachterde.*

Dat het gezinsleven voor de verzoekster de hoofddreden is om in België te blijven : zowel haar broertje als haar moeder steunen en rekenen enorm op haar.

*De verzoekster spreekt en begrijpt de landstalen.
De verzoekster werkt in de ouderenzorg. Ze is huishoudhulp wat betekent dat ze ter beschikking wordt gesteld binnen een knelpuntberoep binnen de Belgische arbeidsmarkt.*

Dat ze naast haar kerngezin aldus sociale relaties opbouwde waardoor ze onmisbaar werd.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden.

Volgens de Raad van State moet het gaan om een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt.

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen over kort verblijf, bij weigeringen van verblijf, bij de afgifte van een BGV aan een persoon in onwettig verblijf en bij andere beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten. Ook wanneer dit niet voorzien is in de Verblijfswet.

Bovendien blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt :

*Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?
Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?
Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?
Zijn er minder verregaande oplossingen?*

Dat er wel degelijk humanitaire omstandigheden bestaan in hoofde van de verzoekster : dat haar gezinsleden op haar tussenkomst en bijstand rekenen. Dat hun relatie meer is dan het loutere affectieve. De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoekster.

Op geen enkel moment werd de verzoekster uitgenodigd om haar situatie toe te lichten en nieuwe, extra documenten te verschaffen over haar familieleven en de medische situatie van zowel haar moeder als haar broertje.

Indien de verwerende partij deugdelijk onderzoek had verricht naar de situatie van de verzoekster had ze echter wel deze feitelijkheden opgemerkt en vervolgens bijkomende documenten of inlichtingen gevraagd.

Door geen rekening te houden met dit gezinsleven en deze feitelijkheden, ondanks de procedurele voorgaanden, en de verzoekende partij niet te horen schendt de Dienst vreemdelingenzaken de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

- 7.2.2.2.

Dat de verzoekster in België geniet van haar recht op gezinsleven zoals beschreven in het artikel 8 EVRM. Dat wanneer ze het land zou moeten verlaten, gescheiden zou worden van haar kerngezin.

Dat de voornoemde twee personen vervolgens als het ware aan hun lot zouden worden overgelaten.

Dat dit bovendien geen positieve gevolgen zou hebben op de mentale gezondheid van zowel de moeder van de verzoekster als de minderjarige.

Dat in hoofde van de minderjarige broer van de verzoekster ook zijn hogere belangen indachtig moeten worden gehouden.

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft, bepaalt als volgt :

"Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

Ook het artikel 22bis van de Grondwet bepaalt hieromtrent :

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind."

De schorsing is dan ook noodzakelijk nu er weldegelijk sprake is van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekster en het minderjarige kind.

Dat de verzoekster een duurzame en zeer diepgaande band heeft met België : ze woont in haar kerngezin en helpt hen te onderhouden. Een terugkeer naar Algerije zou aldus een schending betekenen van het artikel 8 EVRM en de hogere belangen van het kind betrokken.

- 7.2.2.3.

Ten slotte wenst de verzoekster op te merken dat ze een gegronde en reële vrees kent om terug te keren naar Algerije.

Dat de verzoekster in conflict ligt met haar vader. De man is zowel verbaal als fysiek agressief.

Dat ze het land verlaten heeft om haar moeder te vervoegen, zonder de man op de hoogte te brengen.

De vader contacteerde de verzoekster na haar vertrek op regelmatige tijdstippen met dreigementen zoals "Wanneer je zal terugkomen, maak ik je een kopje kleiner".

Dat de verzoekster dit dreigement ten harte neemt en vreest dat haar vader haar zal aanvallen wanneer ze zou terugkeren naar Algerije, al is het voor een korte duur.

Dat de verzoekster ónmogelijk kan terugkeren.”

In het eerste middel geeft verzoekster een theoretische uiteenzetting aangaande artikel 7 van de Vreemdelingenwet, de verwijderingsmaatregel en de formele motiveringsplicht. Volgens verzoekster ligt thans geen afdoende motivering voor, nu er sprake is van een copy-paste van de reeds vernietigde bijlage 13. Verder wijst verzoekster op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de gemachtigde onder meer met het gezins- en familieleven moet rekening houden bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. In de bestreden beslissing wordt geen gewag gemaakt van enig individueel onderzoek terwijl de gemachtigde nochtans op de hoogte is van verzoekster haar gezinsleven met haar Belgische moeder en broer. De Raad heeft in zijn vernietigingsarrest de gemachtigde op de vingers getikt omdat te weinig rekening was gehouden met dit gezinsleven, desalniettemin heeft de gemachtigde geen nieuw en grondig individueel onderzoek gedaan. Verzoekster wijst verder ook nog op het bepaalde in artikel 8 van het EVRM of artikel 7 van het Handvest. Ze stelt dat haar moeder niet alleen psychologisch steunt op verzoekster maar eveneens voor de dagdagelijkse opdrachten, zodat ze duidelijk afhankelijk is van haar. Verzoekster verduidelijkt dat haar moeder een arbeidsongeval heeft gehad met een aanslepende medische problematiek tot gevolg waardoor ze invalide en onzelfredzaam is. Verder wijst verzoekster er ook op dat ze ten aanzien van haar minderjarige broer mede voor de opvoeding instaat als een tweede moeder en aldus een onmisbare schakel is in het gezin. De gemachtigde was hiervan op de hoogte, doch heeft dienaangaande niet gemotiveerd in de bestreden beslissing. Ondanks de voorgaande procedure bij de Raad, heeft de gemachtigde dezelfde beslissing genomen.

In het tweede middel stelt verzoekster dat een manifeste beoordelingsfout is begaan, ze geeft eveneens een theoretische toelichting bij de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Ze stipt aan dat de bestreden beslissing enkel motiveert dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort zoals vereist door artikel 7, eerste lid 1° van de Vreemdelingenwet hetgeen onmogelijk een zorgvuldige motivering kan zijn omdat de gemachtigde niet met alle elementen heeft rekening gehouden. In een volgend onderdeel voert verzoekster de schending aan van het hoorrecht. Ze werpt op niet gehoord te zijn voor het nemen van de bestreden beslissing maar louter een uitnodiging van de stad te hebben ontvangen om zich te melden met de loutere bedoeling het bevel ter kennis te brengen. Indien verzoekster zou gehoord geweest zijn, had dit tot een andere besluitvorming kunnen leiden. Verzoekster wijst vervolgens op haar verregaande integratie en op het feit dat ze samenwoont met haar Belgisch kerngezin. Ze stipt aan dat haar moeder lichamelijke en psychologische problemen heeft en zowel haar moeder als haar broer op haar steunen, zodat hun relatie meer is dan het louter affectieve. Verder spreekt verzoekster de landstalen en werkt ze in de ouderenzorg, hetgeen een knelpuntberoep is op de Belgische arbeidsmarkt.

Verzoekster vervolgt dat ze op geen enkel moment werd uitgenodigd om haar situatie toe te lichten en nieuwe extra documenten te verschaffen over haar familieleven en de medische situatie van haar moeder en broer. Een deugdelijk onderzoek naar haar situatie vereiste dat bijkomende documenten en inlichtingen werden gevraagd.

Door geen rekening te houden met het gezinsleven, ondanks de procedurele voorgaanden, stelt verzoekster dat de motiveringsplicht werd geschonden.

In een volgend onderdeel gaat verzoekster in op artikel 8 van het EVRM en op artikel 22bis van de Grondwet. Doordat ze het land moet verlaten, zal verzoekster gescheiden worden van haar kerngezin, zodat haar moeder en broer aan hun lot zullen worden overgelaten aangezien zij hen helpt te onderhouden. Dit houdt een schending in van artikel 8 van het EVRM en van artikel 22bis van de Grondwet. Tot slot werpt verzoekster op dat zij een gegronde en reële vrees heeft in geval van terugkeer naar Algerije en dit omwille van haar zowel verbaal als fysiek agressieve vader. Hij heeft verzoekster regelmatig bedreigd haar te zullen doden in geval van terugkeer, zodat verzoekster angst heeft om ook voor een korte duur terug te keren naar Algerije.

Beoordeling

De Raad kan zich aansluiten bij de theoretische toelichtingen in het verzoekschrift.

Verzoekster voert onder meer de schending aan van artikel 1, § 1, 11° iuncto artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Zij licht evenwel niet toe op welke wijze de bestreden beslissing deze regelgeving schendt, dermate dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

De Raad wijst er verder op dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten samenhangt met de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard op dezelfde dag. Op basis van de feitelijke gegevens in het dossier blijkt dat, niettegenstaande het feit dat bestreden beslissing en de onontvankelijkheidsbeslissing formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoekster ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de onontvankelijkheidsbeslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar Algerije verhinderen, eveneens geleid tot het oordeel dat een bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden afgegeven. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt vast dat beide beslissingen op dezelfde dag zijn genomen, door dezelfde gemachtigde en dat beide beslissingen op dezelfde dag aan verzoekster ter kennis werden gebracht. Bijgevolg had verzoekster kennis van de motieven in de onontvankelijkheidsbeslissing op hetzelfde ogenblik als dat zij kennis had van de motieven van het bestreden bevel.

Verzoekster kan gevolgd worden dat het huidig bestreden bevel een copy-paste betreft van het vernietigde bevel van 7 februari 2022 en dat nergens in de bestreden beslissing kan gelezen worden hoe deze beslissing rekening houdt met de gezinssituatie waar de gemachtigde kennis van heeft. Echter, de onontvankelijkheidsbeslissing van 22 augustus 2022, waarmee het huidig bevel samenhangt, is wel op een andere wijze gemotiveerd als de initieel vernietigde onontvankelijkheidsbeslissing van 7 februari 2022 en uit deze beslissing bleek een andersluidende motivering aangaande de gezinssituatie van verzoekster. Bijgevolg kan de Raad niet volgen dat geen enkel onderzoek naar het gezins- en familieleven is gebeurd alvorens zowel de onontvankelijkheidsbeslissing als de thans bestreden beslissing van 22 augustus 2022 samen werden genomen. Het onderzoek waartoe de gemachtigde is gehouden in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft hij in casu gedaan in het kader van de nieuwe onontvankelijkheidsbeslissing. Nu verzoekster kennis had van die motieven, ten laatste op het ogenblik dat ze ook kennis kreeg van de motieven van het bestreden bevel, meent de Raad dat de gemachtigde deze motieven niet had moeten herhalen in het bestreden bevel.

Wat betreft het betoog dat verzoekster voert aangaande artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, evenals wat betreft het hoger belang van het kind, met name haar broer, in het licht van artikel 22bis van de Grondwet, kan de Raad verwijzen naar hetgeen hij daarover in zijn arrest nr. 286 053 van 13 maart 2023 heeft uiteengezet:

“Hij [de Raad] stelt verder vast dat verzoekster in haar aanvraag inderdaad in het kader van artikel 8 van het EVRM had gewezen op de moeilijke medische situatie van haar Belgische moeder die een arbeidsongeval heeft gehad met zware gevolgen nu ze aan de linkerhand blijvende letsels heeft overgehouden na een pleetrauma. De moeder van verzoekster is voor meer dan 66 % als invalide erkend waardoor zij volgens verzoekster in de aanvraag niet in haar huishoudelijke taken alleen kan voorzien. Ze wees erop dat indien zij haar aanvraag in Algerije moet indienen, haar moeder hulpeloos zou achterblijven. Verzoekster wees ook op de psychische toestand van haar moeder en legde ook verschillende medische attesten voor teneinde de problematiek te staven. Verzoekster merkt terecht op dat de Raad in zijn arrest nr. 275 184 van 12 juli 2022 een onzorgvuldige en onredelijke beoordeling moest vaststellen in de onontvankelijkheidsbeslissing van 7 februari 2022. Echter, anders dan verzoekster voorhoudt, kan de Raad niet vaststellen dat de gemachtigde thans de attesten op dezelfde manier heeft beoordeeld. De Raad moest immers in de vorige beslissing vaststellen dat de gemachtigde toen motiveerde dat die attesten slechts een zeer beperkte actualiteitswaarde hadden omdat ze dateerden van enkele jaren geleden. Er bleek echter dat in die oudere medische attesten van orthopedist B. werd gewezen op een blijvende problematiek, zodat niet zorgvuldig kon worden gesteld dat de orthopedische medische problematiek niet meer actueel zou zijn. Verder bleek dat de gemachtigde met het attest van 31 januari 2020 geen rekening had gehouden en motiveerde de gemachtigde dat de moeder van verzoekster reeds sinds 2002 in België verbleef, terwijl verzoekster zelf pas in 2015 naar België kwam waardoor zogenaamd was aangetoond dat verzoekster en haar moeder wel degelijk in staat waren om gedurende langere tijd van elkaar gescheiden te zijn. Dit terwijl het arbeidsongeval van 2017 dateerde, zodat pas nadien de medische situatie van de moeder ontstond en dit motief kennelijk onzorgvuldig was.

Thans erkent de gemachtigde dat de orthopedische problematiek van de moeder blijvend is, heeft hij het attest van 31 januari 2020 in de beoordeling betrokkene en wordt het laatste motief dat moeder en dochter

voor het arbeidsongeval hebben aangetoond langdurig van elkaar gescheiden te kunnen zijn - ook niet meer aangewend, anders dan verzoekster aanvoert in het verzoekschrift. Het feit dat de gemachtigde niet heeft verwezen naar het vernietigingsarrest houdt op zich geen onzorgvuldigheid in nu blijkt dat hij met de inhoud van het arrest wel rekening heeft gehouden. De Raad kan immers niet vaststellen dat de kracht van gewijsde van zijn arrest niet zou gerespecteerd zijn. Waar verzoekster verder valt over het feit dat de gemachtigde een maand na het vernietigingsarrest opnieuw een niet-ontvankelijkheidsbeslissing heeft genomen, houdt dit op zich geen onzorgvuldigheid in zolang de gemachtigde – indien hij geen beroep instelt- de inhoud van het arrest respecteert.

De gemachtigde wijst er thans op dat uit geen enkele van de voorgelegde attesten blijkt dat verzoeksters moeder nood heeft aan mantelzorg of dat haar moeder niet zelfredzaam is. Hij meent dat dit niet automatisch kan afgeleid worden uit de erkenning van haar invaliditeit en erkent verder dat de problematiek volgend op het arbeidsongeval blijvend is maar dat er geen behandeling lijkt nodig te zijn en geen medisch attest voorligt waaruit blijkt dat mantelzorg is vereist. De Raad moet vaststellen dat deze motieven stroken met de inhoud van de voorgelegde attesten. Geen van de voorgelegde medische attesten, spreekt zich uit over een nood aan mantelzorg. Ook al is het duidelijk dat een blijvend medisch probleem aan de hand ervoor zorgt dat de moeder van verzoekster niet kan werken op een normale wijze en ze een erkenning heeft van haar arbeidsongeschiktheid voor meer dan 66 %, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te stellen dat hieruit niet afdoende blijkt dat de moeder is aangewezen op de mantelzorg van verzoekster voor het dagelijks huishouden en niet langer afdoende zelfredzaam zou zijn voor de periode dat verzoekster haar aanvraag in het herkomstland indient.

Wat betreft de psychische problematiek van de moeder van verzoekster bevat het dossier het attest van 25 mei 2018, maar in dit attest wordt niet gesteld dat de psychische problematiek van blijvende aard zou zijn, noch wordt iets gezegd over het feit dat verzoeksters moeder zou aangewezen zijn op mantelzorg of bijstand. Aangaande de hartproblematiek van de halfbroer van verzoekster, moet de Raad vaststellen dat het administratief dossier geen enkel stuk dienaangaande bevat. Ook al blijkt uit het arrest van de Raad nr. 275 184 van 12 juli 2022 dat hij toen ten overvloede heeft gewezen op stukken van attesten van een kindercardioloog die bij het toenmalig verzoekschrift waren gevoegd, moet vastgesteld worden dat niet blijkt dat verzoekster na het vernietigingsarrest deze stukken of andere medische stukken aan de gemachtigde heeft overgemaakt zodat de gemachtigde ertoe gehouden zou geweest zijn deze te betrekken in zijn nieuwe beoordeling. (zie dienaangaande RvS 22 maart 2018, nr. 12.758 waarin de Raad van State vaststelt dat wanneer een administratieve overheid een nieuwe beslissing moet nemen na een vernietiging, hij moet rekening houden met alle bijkomende elementen in zijn bezit die zich bevinden in het administratief dossier).

In het verzoekschrift wordt gewezen op heel wat onderzoeken die nodig zijn voor deze halfbroer en dat verzoekster moet instaan voor het vervoer, doch verzoekster heeft hiervan geen begin van bewijs aan de gemachtigde overgemaakt. De Raad kan het aldus niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk achten dat thans niet blijkt dat met de hartproblematiek van de halfbroer is rekening gehouden. De Raad kan verder de bedenking volgen van verzoekster aangaande de hulp die zou moeten verstrekt worden door thuisverpleging of familiehulp, aangezien het een algemeen bekend feit is dat voor dergelijke zaken meestal wachtlijsten bestaan. Echter, nu niet met een begin van bewijs is aangetoond dat de moeder van verzoekster is aangewezen op haar dochter voor de huishoudelijke taken is dit argument niet relevant. Om de voormelde redenen kan de Raad niet vaststellen dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen verzoekster en haar moeder in het licht van artikel 8 van het EVRM of in het licht van de buitengewone omstandigheden niet zorgvuldig zijn beoordeeld.

Wat betreft het hoger belang van verzoekster haar halfbroer blijkt dat de gemachtigde heeft gemotiveerd dat verzoekster niet aannemelijk maakt waarom zijn hoger belang geschaad zal worden indien zij tijdelijk dient terug te keren naar Algerije. Haar broer is momenteel zestien jaar oud, zijn beide ouders beschikken over de Belgische nationaliteit waarbij hij samenwoont met zijn moeder en zijn vader in dezelfde stad woont. Beide ouders beschikken over de ouderlijke macht en staan samen in voor de opvoeding van hun zoon. Verzoekster legt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat zij een belangrijke rol speelt in het leven van haar broer. De gemachtigde herhaalt dat er geen enkel stuk wordt voorgelegd waarbij blijkt dat de ouders van de halfbroer niet in staat zouden zijn hun zoon op te voeden of dat zij hiervoor de hulp van verzoekster nodig zouden hebben. Zij maakt dan ook volgens de gemachtigde niet aannemelijk dat het hoger belang van haar broer door de bestreden beslissing geschaad zou worden. De Raad kan deze motieven niet kennelijk onredelijk achten, nu verzoekster niet weerlegt dat haar halfbroer ook nog een Belgische vader heeft die in België verblijft. Verder heeft de Raad reeds aangehaald dat geen enkel stuk in het administratief dossier te vinden is aangaande de hartproblematiek van de halfbroer en de eventuele rol die verzoekster speelt bij de begeleiding van haar halfbroer.

Gezien het voorgaande kan de Raad niet aannemen dat omwille van verzoekster haar gezinsleven de bestreden beslissing disproportioneel is of de belangenafweging onfair in het licht van artikel 8 van het EVRM.”

Een schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest en van artikel 22bis van de Grondwet kan thans ook niet aangenomen worden.

Waar verzoekster ook de schending aanvoert van artikel 33 van het Handvest, komt zij daar niet op terug in de toelichting van de middelen. In de mate dat moet aangenomen worden dat de toelichting overeenkomt met die bij artikel 7 van het Handvest, volstaat een verwijzing naar het voorgaande.

Waar verzoekster thans ook de schending van artikel 24 van het Handvest opwerpt en de schending van deze bepaling wel dienstig kan opgeworpen worden tegen een terugkeerbesluit, zoals in casu, moet de Raad desalniettemin verwijzen naar de supra geciteerde bespreking van het hoger belang van het kind in het kader van artikel 22bis van de Grondwet.

Wat betreft de aangevoerde schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van Unierecht in het kader van de rechten van verdediging, neemt de Raad aan dat de thans bestreden beslissing als verwijderingsmaatregel een uitvoering betreft van de Terugkeerrichtlijn en bijgevolg valt onder het Unierecht. Bijgevolg moet het hoorrecht in casu worden gerespecteerd. Echter, verzoekster kan niet gevolgd worden dat zij niet werd gehoord in de zin dat zij niet de gelegenheid zou gehad hebben op een nuttige en dienstige wijze voor haar belangen op te komen. De beslissing hangt immers samen met de onontvankelijkheidsbeslissing van dezelfde datum. Verzoekster had in het kader van haar aanvraag om verblijfsmachtiging van 22 december 2020 de mogelijkheid om alle elementen aan te halen die kunnen aantonen dat zij niet naar haar herkomstland kan terugkeren. Ze heeft overigens steeds de mogelijkheid gehad om ook nadien bijkomende elementen ter actualisatie over te maken. Ook na het vernietigingsarrest van de Raad van 12 juli 2022 had verzoekster wederom de mogelijkheid om bijkomende stukken over te maken aan de gemachtigde, hetgeen niet kan blijken uit het administratief dossier. De Raad volgt in casu niet dat het de gemachtigde toekwam om verzoekster voor de afgifte van huidig bestreden bevel uit te nodigen om extra documenten te verschaffen in het kader van haar familielevens en de medische situatie van haar moeder en broer. In casu gaat het immers om een beslissing die, samen met de onontvankelijkheidsbeslissing, is gevolgd op een aanvraag. In het kader van een aanvraag behoort het tot de zorgvuldigheid van verzoekster om alle nuttige elementen in de aanvraag aan te halen en, indien de gemachtigde ruim de tijd neemt om te beslissen, of opnieuw moet beslissen na een vernietiging, over te gaan tot actualisatie.

Waar verzoekster stelt dat indien zij zou gehoord geweest zijn, dit tot een andere besluitvorming had kunnen leiden, kan de Raad enkel vaststellen dat zij opnieuw wijst op elementen die reeds voorgelegd waren in het kader van de regularisatieaanvraag. Verzoekster voegt ook geen nieuwe stukken dermate dat ze kan aantonen dat indien ze opnieuw zou gehoord geweest zijn voor de bestreden beslissing, zij nieuwe elementen had kunnen voorbrengen die mogelijk tot een ander resultaat hadden kunnen aanleiding geven.

Waar verzoekster in fine nog de vrees aanhaalt voor haar agressieve vader in geval van terugkeer naar Algerije, die zij niet op de hoogte zou gebracht hebben toen ze Algerije verliet, moet de Raad vaststellen dat verzoekster dit in haar aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 22 december 2020 niet als buitengewone omstandigheid had opgeworpen waarom een tijdelijke terugkeer naar Algerije onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn. Dit doet bijgevolg afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze vrees. Indien verzoekster werkelijk vervolging vreest door haar vader en ervan uitgaat dat de Algerijnse autoriteiten haar hier niet tegen kunnen beschermen, staat het verzoekster vrij dienaangaande een internationaal beschermingsverzoek in te dienen.

Een schending van de artikelen 7, 74/13 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7 en 41 van het Handvest, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel of van het hoorrecht blijkt niet.

De middelen zijn deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster. Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 181 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Artikel 3

Het door verzoekster onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 181 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES